

naša zvezda

Počitniško zborovanje DMK

Celjski bratje nas vabijo letos v svojo sredino. Zbrali se bomo na njihovem jasnem »gradu«, ki ga tako vzneseno opisuje na teh straneh veseli Celjan.

Kličemo torej in pozivamo, da pridete vsi z vseh strani naše slovenske in Marijine zemlje na Brdca! — Le naši najmlajši — do vključno nastopnih tretješolcev — morajo ostati doma.

Na Brdcah bomo razvili svojo belo-modro zastavo in se pogovorili o programu našega dela. Govorili bomo o tem, kar mora nas dijake kongreganiste posebno zanimati. Hočemo, da bodo naše ime, naš znak in naša gesla le iskren in resničen izraz naše notranjosti, našega življenja, da bomo mogli s ponosom reči: kongreganisti se imenujemo in smo.

Zborovanje se bo vršilo 8. in 9. julija; 7. zvečer smo že vsi tam, 10. zjutraj odpotujemo.

Čimprej se prijavite svojemu voditelju, ki sporoči število in imena udeležencev do 1. junija na naslov: Dr. R. Hanzelič, gimn. katehet, Celje.

Vsak naj prinese s seboj vse, kar bo rabil v dneh zborovanja: knjižico za recitirano sveto mašo in pesmarico, beležnice, pribor, brisačo, koe, kopalne hlačke ter 25 din za vso oskrbo.

Predvsem pa vzemite s seboj obilo veselja, odločne volje in svetega navdušenja za skupno delo v MK! In vsak v stanju posvečujoče milosti! To je naša osebna legitimacija na zborovanju! Vedno in povsod disciplina ali — bolj krščansko povedano — poslušnost in red. To je naš kongregacijski slog: *Acies ordinata* — urejena četa!

Zelimo, da sléherni udeležence našega zborovanja živo občuti našo kongregacijsko skupnost, duha bratstva, ki naš veže v eni in isti Materi in v delu za iste ideale.

Naši ognji že gorijo in vabijo: Pridi, kongreganist!

je ponosno oznanjal tja čez polja božjo besedo, malo dalje pa je Marija Nazarje z grička tlačila delorno ljudstvo. Okoli in okoli pa so nas obdajale visoke gore, katerih strmi vrhovi sponinjajo na trdoto življenja.

Počasi smo se pomikali dalje in še preden smo prišli v Mozirje, smo opazili na lahko vzpetem holmu visoko poslopje z mogočnim pročeljem. Kakor grad kraljuje na zelenem prestolu nad ostalo okolico. Malo niže pa teče bistra Savinja, vsa bleščeča in prelivajoča se v prekrasnih barvah zadnjih žarkov zahajajočega sonca. Sreč nam je nehote poskočilo, ko smo gledali pred sabo to vzvišeno sliko in skorajda nismo verjeli, da je naravna.

»To je naš dom za dva tedna,« je rekel g. profesor in pokazal proti Brdcah. »Tako poleg te lepe hiše se vidi iznad sadnega drevja še drugo poslopje. To je pa naša »štala«, ali če hočete, naša spalnica.«

Vsi smo se zasmejali. (Že v Celju nam je namreč povedal g. profesor, da bomo spali v hlevu, seveda še nerabljenem, na slami. Zato smo poleg jedilnega orodja in perila za dva tedna prinesli še rjuho in koe.) Pospešili smo korake in kmalu smo, ko smo se izvili iz vrste mozirskih hiš, jasneje zagledali Brdce. Zelena trava, ki je vsa v večerni sapi valovala na eno stran, svetla Savinja, visoke gore in čisti zrak — vse nas je rabilo in klicalo, da spoznamo njih opojno moč.

Prispeli smo na vrh holmea. Pod nami je mirno snula mozirska dolina, ki so jo božali slednji žarki. Tam s Savinje se je slišalo pritajeno šuštenje vode, ki je drsela čez jez, za nami pa so se me-nile snireke in je godrnjalo stoletno drevje. S travnikov je privel čist vonj cvetlic, ki se je družil s svežim gorskim zrakom in polnil naša željna pljuca. Vsi smo strmeli in požirali krasoto, ki je nismo bili vajeni — — —

Tak je vtis prvega dne — veličasten in lep, tak je vtis vseh naslednjih dni.

Po nekaj dneh zabave in igre smo takoj pričeli z delom, ki smo si ga bili namenili. Ni bilo namreč letovanje naš glavni namen. Hoteli smo tega, česar nam šola ne more nuditi. Hoteli smo mimo nejasnih predstav o naravnem zakonu, nravnih mejah, svetovnih nazorih, hoteli smo priti do jedra vsakega vpra-

Utrinki z Brdc

Kakor lesketajoča se zvezdica in lučka vodnica sredi lepih spominov najlepši — spomin na letovanje v Brdcah. Še potem, ko so že pretekli meseci in so hoteli zakriti črni jesenski oblaki vesele dneve in ure, ki smo jih preživljali v Savinjski dolini, še potem smo v duhu živeli z onimi prijetnimi kraji in vdihavali zrak, ki je vel naravnost s savinjskih gora. In so res ti spomini nepozabni, ko so pa takó lepó povezani z veseljem in resnostjo, da oboje izzveni v zvočno in neprisiljeno ubranost!

Ne bom popisoval, kako smo se vozili z vlakom in kako smo metali kovčege na postaji Šmartno ob Paki skozi okna vozov ven, odkoder jih je voz odpeljal v Mozirje, in da smo se sami odpeljali

postajo dalje, tam izstopili in šli peš skozi gozdove ter med širnimi žitnimi polji. Pričnimo rajši takoj z zanimivejšim opisom. (Nekateri so se pripeljali s kolesi iz Celja po glavni cesti. Iz Ljubljane pa bi se najbolje prišlo v Mozirje, ozir. v Brdca čez Kamnik, mimo Nove Štiftke skozi Gornjigrad, Ljubno in Rečico.)

V prijetnem pogovoru smo prišli z mehke gozdne poti na trdo cesto, ki vodi v Mozirje. Ta ljubki trg je ležal pred nami ves zakrit z zelenjem, le rdeče strehe in bela lica hiš so mladostno in sveže zrla izza te zelene prevleke v brezoblačno nebo. Pogled je bil tako krasen in slika je bila tako mikavna, da smo za hip postali. Križ zvonika farne cerkve

Marijina kongregacija

Kongregacija je vsa Marijina! Mati Kristusova, kraljica devic, spoznavavcev, mučencev in apostolov je tudi kraljica kongregacije. Kraljica duhovnega življenja in apostolstva, kraljica krščanske popolnosti in svetosti je naša velika gospa.

Njej se kongreganist slovesno posveti. Posvelitev sprejme duhovnik, od Cerkve pooblaščen, da velja tudi v nebesih, kar zveže na zemlji.

Njej se posveti, ki ima v naročju Jezusa, ki je delilka njegovih milosti. Njej obljubi in govori: »Izvolim te danes za svojo gospo. Trdno sklenem, da ti bom vedno zvesto služil.«

Zato se pravi kongreganist odlikuje v pobožnosti do Marije. Njegovo spoštovanje do nje je veliko, zaupanje vanjo brezmejno, njegova zvestoba in ljubezen do nje se v delih pozna. Marija mati njegovega duhovnega življenja, mu je pot in vodnica do Jezusa. Kakor ona, hoče tudi kongreganist živeti in skrbeti zanj, za njegovo kraljestvo, trpeti, boriti se in zmagati z njim. Zato se je kongreganist tesno oklepa, ji je otroško vdan in jo želi častiti, kakor jo je častil Jezus sam.

Tako nam je MK draga, kakor zenica našega očesa. Saj nam daje najdražje po čemer hrepeni plemenito sree: Marijo z Jezusom, Jezusovo življenje in mišljenje in zmago. Kdor to razume, razume MK in jo odločno in navdušeno brani pred komurkoli, kakor brani človek svoj neprecenljiv zaklad. Branil bo njeno čast, kakor brani sin čast svoje matere.

Kdor to razume, bo ljubil tudi delo v MK, bo z veseljem pripravljen skrbeti in se žrtvovati za njen uspeh in razcvet. Nikdar se ne bo tako spozabil, da bi jo zapustil pod pretvezo, da se mu drugje obeta lepša, častnejša služba Kristusu Kralju in večja vzpodbuda v duhovnem življenju. Kdor bi tako ravnal, bi s tem samo pokazal, da ni nikdar razumel kongregacijskih idealov.

Ne! kongregacijski ideali ne morejo nikdar zastareti, postati neuporabni! Stremljenje za popolnostjo in apostolatom ne bo nikdar zastarelo. Nikdar ne bo umrla prisrčna in zvesta

ljubezen do Jezusa in Marije. Marija bo vedno ostala pot do Jezusa in Jezus bo prihajal vedno k nam po Mariji. — Tudi temeljito versko izoblikovanje, ki ga nudi MK, bo vedno živa potreba, prav tako apostolat, za katerega navdušuje svoje člane in katerega s toliko ljubeznijo izvršuje.

Morda pa more zastareti in postati neuporaben ustroj MK, ki tako skladno združuje avtoriteto voditelja-duhovnika in samostojni podnet članov, ki tako sijajno uresničuje moderne metode specializacije in elite, kjer poteka apostolsko udejstvovanje čisto naravno iz verskega, duhovnega oblikovanja?

Ne delajmo krivice Marijini kongregaciji, njenim svetim ustanoviteljem in papežem in neštetim škofom, ki so vsak čas MK odobraval, priporočali in blagoslovljali! Priznajmo, da so MK, če kdaj, gotovo danes zelo moderne ter primerne potrebam in težnjam našega časa. Če bi jih ne bilo, bi jih bilo treba ustanoviti. Nešteta pričevanja škofov v starem in novem svetu dokazujejo, da rodijo MK tudi danes — če jih le gojimo in vodimo kakor je prav — najlepše sadove. Zato jih vsi, ki jih v resnici poznajo, tudi nad vse cenijo.

Ta dejstva so sicer lahko umljiva, pa jih je bilo treba vendar naglas povedati, ker živimo v težkih časih, ko jih nekateri ne morejo ali nočejo več razumeti, ko omalovažujejo in v skrito ozadje potiskajo MK. MK niso ustanovljene za kongregacijske kapele, marveč za široko katoliško življenje. Zato nam ne more nihče po pravici zamerjati, če hočemo ven iz ožin.

Mi pa, dragi kongreganisti, ljubimo svojo MK in žrtvujemo se zanjo, da bo prava, da bo vzorna, da bo takšna, kakršna je v pravih in v dušah milijonov naših bratov in sestra po širnem svetu, — da bo tista stara in vedno mlada MK, ki je v stoletjih dala Cerkvi vsepovsod čete pravih katoličanov, borec in junakov za Kristusovo kraljestvo.

P. Ramšak S. J.

šanja. Veselo smo pozdravili g. profesorja z njegovo mislijo o počitniškem letovanju, saj smo vedeli, da nas on izmed vseh še najbolj razume. In nismo se zmotili. Znal je poklicati gg. profesorje predavatelje, ki so nam vsi tako jasno in popolno razčistili vse to, o čemer smo bili poprej ali črnogledi, ali smo dvomili, ali pa nismo doumeli. Izčrpna predavanja o socialnem vprašanju (za višješolce), dalje razmerje med fantom in dekletom (tudi za višješolce) in številna predavanja o prijateljstvu, o družini, o nacionalni misli deloma za nižješolce, deloma za vse skupaj, so nam ustvarila pravilno sliko življenja, tako da je vsak spoznal pot, po kateri bo hodil. Če si je kateri kdaj prej mislil, da mu bodo ta predavanja skalila uživanje počitnic, je to misel opustil, kajti prav s temi predavanji je napravil prvi korak za stopnjo naprej, je obogatel za svojo življenjsko jasnovidnost. Poleg tega pa še čutili nismo, da smo na predavanju, saj smo poslušali svoje predavatelje izključno na prostem na mehki trati pod drevjem, ki je podrhtevalo v gorskih sapicah, in zdelo se nam je, kakor da nam narava sama govori in nas bodri in spominja na Stvarnika. Tako smo predavanja lažje razumevali. (Imeli pa smo predavanja vsak dan po dopoldanski in po popoldanski južini.)

Po obedu smo navadno polegali po travi, se pogovarjali, dremali in igrali šah, ali pa smo breali žogo in igrali volebal. Ob 2 smo se redno hodili kopat v hladno Savinjo, oddaljeno 5 minut —

krasno kopaljšče —, kjer smo ostajali navadno do južine. Seveda je marsikateri neplavač in plavač proti svoji volji pil čisto gorsko vodo, drugi so zopet sedli na jez, da jih je deroča voda popeljala na drugo stran v tolmun, pa so se našli celo tretje vrste, namreč taki, ki so plavali pod deskami jezu. Savinja, ki je sčasoma nanosila debele skale v svojo strugo, tvori tam »pri jezu« številne »otoke«, ki so bili polni »raziskovalcev«, na katerih pa so se posebno radi zbirali šahisti, ker so bili na ta način najboljše zavarovani pred sitno »publiko« in pred »kibici«. Tromba debelega kuharja Slavka, ki pa ni klicala samo k jedi, ampak se je glasila tudi ob drugih prilikah, je vselej naznanila konec veselja na Savinji.

Vsak dan zvečer, ko je že mrak legel na tiho zemljo in so že prisijale zvezdice na temno nebo, smo se zbirali v krog in zaplesali kolo ob prijetnih zvokih harmonike, ki jo je Stanko tako lepo igral. To so bili večeri, ki se globoko vtisnejo v mlado dušo in ki nikdar ne minejo, ne da bi zapustili sledove neskaljenega veselja. Pod nami so mirno snula polja, le enakomerno žuborenje Savinje je vznemirjalo brezmično večerno ozračje. Naša pesem pa je, tako se nam je zdelo, izravnala tudi to nesoglasje.

Veselih lic in s pesmijo v srcih smo potem preživljali v mislih večer na slami naprej in zaslanjali še vse bolj neverjeten sen, kot je bil večer — — —

Zjutraj nas je prišel buditi g. profesor sam. Sonce se je že prijetno poigravalo

z nami zaspanci, ko smo ob 6 vstajali. Potem smo se zunaj v krepilni telovadbi nadihali svežega jutranjega zraka in odkorakali z godbo na čelu k Savinji, kjer smo se umili, stečeni do pasu. Tako pokreptani smo šli vsak dan v cerkev, kjer smo prisostvovali sv. maši z nagovorom in večina nas je tudi vsak dan pristopila k obhajilni maši. Zdaj šele razumemo, iz katerega vrelca moremo zajemati sile za trdno in lepo življenje!

Lani nas je bilo na letovanju okoli 50. Spričo tega števila je jasno, da nismo mogli biti vsi pri vseh in da je bila za kakšen izlet to res prevelika čreda. Pa smo si sami pomagali. Osnovali so se klubi na podlagi splošnih tekmovanj. Najprej smo bili generali. Vstop med generale so imeli sami tisti, ki so vršili kakšno funkcijo v glavnem odboru.

Nadalje so bila še druga društva, kakor SK Olimp, SK Klump, Mitraljezi. Značilno pa je za vsa ta društva, da so imela svojo vojsko, svojo himno in zastavo. Kadar smo kam skupno šli, smo sestavili celo vojsko in korakali, da se je vse treslo in da so nas v trgu vsi gledali. Stanko je godel na harmoniko, debeli kuhar Savel je trobil na svoje trobilo, četovodje so poveljevali, gg. profesorji pa so se v primerni razdalji za to strumno vojsko smejali! Najmanj je bilo seveda generalov — samo 8; ta številka se ni dala spremeniti. Drugi klubi so pa bili številneje zastopani.

Tako je bilo na Brdcah poleg resnega poglobljanja v najnovejša vprašanja tudi mnogo zabave. Celjan.

Marijanska

*Odbila je ura in prišel je čas,
stražarji junaki, sam Bog kliče nas!
Odločno in čvrsto
strnimo zdaj vrsto,
in v boj, kot je božji ukaz!*

*Naš prapor vihra že in mi smo naréd,
udarimo bratje, naj čudi se svet.
Mi gremo v višine,
nebeške sinjine
so cilj naših borbenih čet.*

*Kralj Kristus, na straži tvoj mladi je rod
in luč Tvojo nosi nevstrašno povesod.
Gospod blagoslovi,
da Tvoji sinovi
pokažemo k Tebi vsem pot.*

*O glej nas, Marija, ne straši nas črt,
ko prapor nad nami je Tvoj razprostrl.
To znamenje sveto
bodri našo četo:
Za Kristusa k zmagi in v smrt.*

Delavnost DMK

Dvoje poročil o delu inozemskih kongregacij je važnih in poučnih tudi za nas, da spoznamo, kako drugod cenijo vrednost in delo kongregacij. Marsikaj se lahko pri njih naučimo. Koliko večjo važnost polagajo na delo kongregacij in koliko boljše cenijo njihov pomen, kot morda včasih pri nas! Če v napredni Ameriki in v misijonski Indiji upoštevajo njihovo delo kot sodobno in aktualno, potem morda tudi pri nas ne bo odveč, če se močneje oklenemo kongregacij in se še vse bolj zanje navdušimo. Poučna za nas vse pa je zlasti njihova borba proti komunizmu in modernim socialnim zablodam, ki jih ne pobijajo samo z besedo in s pisanjem, ampak z dejanji v duhu krščanske pravičnosti in ljubezni.

Iz Amerike

Velikega pomena za vzgojo kongreganistov je bilo dvoje zborovanj, ki sta se vršili v poletju l. 1936. v St. Luis v Sev. Ameriki. Kongresa za srednješolce (Colleges) se je udeležilo 300 dijakov, kongresa za akademike (High-Schools) pa 700 zastopnikov. Delo je bilo razdeljeno na šest delovnih skupin, ki so obravnavale sledeča vprašanja: vzgoja voditeljev za kršč. socialno delo; brezbožni komunizem; pridobitna podjetja v luči krščanstva; pravilna uporaba prostega časa; zapoved in propaganda; sodelovanje v državnem življenju po krščanskih načelih.

Vsako delovno skupino je vodil strokovnjak. Navdušena poročila dijakov, ki so sodelovali, pričajo o velikem uspehu zborovanja zlasti med akademiki.

Zborovalci College-kongresa so ob koncu podali sledeče smernice za svoje delo: Odklanjamo vsako razredno in rasiistično sovraštvo. Ameriški dijaki izražajo simpatije mehiški katoliški mladini, obljublajo pomoč molitve in sodelovanja pri obnovi kraljestva božjega v Mehiki. Vlada Združenih držav naj se ne vmešava v notranje mehikanske zadeve. Vsi udeleženci naj z vsemi svojimi močmi delajo za uresničenje kršč. soci-

alnega reda. DMK bodo ustanovile poseben odbor, ki bo skrbel, da se z literaturo, umetnostjo in z igrami širijo kršč. soc. ideje med ljudstvom. Podpirali bomo prizadevanje delavcev, da dosežejo plače, primerne za vzdrževanje svojih družin. Proti brezbožnemu komunizmu se bodo dijaki borili s telesnimi deli usmiljenja, z molitvijo in z žrtvami. Katoliški nauk o soc. vprašanju naj se širi z literaturo in z ustanavljanjem študijskih krožkov.

Konkretni sklepi zborovanja pa so bili sledeči: 1. MK mora biti najvažnejša organizacija vsakega kolegija; 2. Z veliko skrbjo naj se ustanovljajo posebne kongregacije za dijakove-začetnike. 3. Za delo kongregacij naj se po možnosti vsaj zanima vse dijaštvo. 4. Delo DMK za poglobitev verskega življenja naj bo jedro vsega dela v kongregaciji.

Kongres visokošolcev pa je na svoji prvi seji brzojavno sporočil sv. očetu svojo zahvalo in vdanost kot odgovor na papeško okrožnico o filmu, ki je tedaj pravkar izšla.

Med sklepi zborovanja so važni zlasti sledeči: Katoliška literatura, zlasti o temeljih kršč. soc. reda, naj se širi z največjim navdušenjem. Vsaj najvažnejše papeške okrožnice, posebno o družabnem redu, naj pridejo v redni učni načrt katoliških visokih šol. V smislu okrožnice »Caritate Christi« naj bo temelj vsega dela proti komunizmu molitev in pokora. Vsi kongreganisti naj se s telesnimi deli usmiljenja zavzamejo za revno ljudstvo in naj sodelujejo z dobrodelnimi organizacijami v župniji in škofiji.

Zborovanje marijanskih kongregacij v Indiji

Na univerzi sv. Frančiška Ksaverija v Bombayu se je v decembru l. 1936. vršil kongres voditeljev kongregacij pod vodstvom p. Steenkiste, Trichinopoly, ki izdaja indijsko glasilo kongregacij »The Morning Star« (Jutranja zvezda). Poleg apostolskega administratorja iz Bombaya, se je udeležilo zborovanja veliko število svetnih duhovnikov in redovnikov.

V svojem pozdravnem nagovoru je apostolski administrator p. Ghezzi izrazil upanje, da bo zborovanje prineslo indijskim kongregacijam nove pobude za delo in da bo pripomoglo k izgraditvi kat. akcije, saj so kongregacije po izjavi sv. očeta velika pomoč in opora kat. akciji.

Predavanja so obravnavala sledeča vprašanja in naloge:

1. Mar. kongregacija in kat. akcija.
2. MK, šola za kat. akcijo.
3. Zahteve kat. akcije v župniji, izpeljane s pomočjo MK.
4. MK in nevarnost komunizma.
5. Zveza Mar. kongregacij z bombayskimi misijoni.

Po živahni debati je kongres sprejel sledeče sklepe: 1. Ker so se MK izkazale kot najboljša šola kat. akcije in ker so sposobne, da se prilagodijo modernim razmeram, zato kongres toplo priporoča ustanavljanje kongregacij, ki so najboljše sredstvo, da se mladina vzgaja za delo v kat. akciji. 2. Ker torej kongregacije vzgajajo katoliške laične apostole in ker

so najboljše sredstvo, da se uresničijo naloge kat. akcije, zato naj se ustanovijo v vseh župnijah. 3. Indijski kongreganisti naj ustanovljajo študijske krožke za dijakove, delavce in brezposelne, z namenom, da preštudirajo kršč. socialne principe in jih uresničijo v indijskih razmerah. Kristjani raznih indijskih kast naj si prizadevajo za odpravo razlik med kastami. Ustanovljajo naj se javne kuhinje, zavetišča in posredovalnice za delo brezposelnim. Ustanovi se narodna centrala za vse indijske kongregacije.

Vsi udeleženci so bili navdušeni in močno prepričani o važnosti kongregacij, zlasti z ozirom na njihove sodobne naloge v smislu kat. akcije.

Počitnice

Še nekaj tednov samo šolskega leta in nato — počitnice! Počitniški dnevi so prazniški dnevi, in zato Bogu še posebno posvečeni. Počitniški čas ni čas brezdelja, marveč čas okrepiteve telesa in duha in prav zato čas veselja.

Počitnice lepo preživeti je velika umetnost. Ob dobrem prijatelju, ob dragocenem vodniku se je moraš učiti.

V počitnicah mora vse, kar je dobrega v tebi, skladno rasti. Ne gre, da bi ob sproščenem, zdivjanem telesu duh in duša v tebi shirala. Zato živi z naravo, z ljudmi, s knjigo in ne najzadnje z Bogom.

Glej, povem ti skrivnost: tudi počitnice so šola — življenja!

V tistih dneh si potreben dobre in tečne hrane: pristopaj k božji mizi!

V tistih dneh si želiš prijetne družine: ne pozabi govoriti z Bogom v molitvi!

V tistih dneh ti bodo morda zanke nastavljene: bodi pameten in čuječ!

In na Mater nikdar ne pozabi: nje-no oko te spremlja povesod. Vrt —

Marianus:

Fant ob kolesu

*Prijatelji moji o žogi so sanjali
in si želeli še drugih reči,
jaz pa sem vzljubil le tebe in tvoje teló,
ki je jekleno in lesketá se lepó,
teló, ki mi dalje obljublja,
v katere ko blisk se izgublja...*

*Teló? ... O, saj si ogrodje samó!
Teló sem jaz
in sem ti kri in srcé
ko se privijem na tvoje ude svetlé
in ti sleherni čas
moje mladó hrepenenje
daje moč in živeljenje.*

*Včasih, sevé, lepó počivava
zleknjena v cvetje na travniku
in vsak po svoje uživava —
ti v soncu blesteč se, jaz v snu.
In ko se spočijeva — kaj z nana vetri?
Za nama ostajajo kilometri
in svet se na desno, na levo razgrinja
in večne Lepote mene spominja.*

*O, kakó, le kakó ne bi roka se oklenila
vedno z veseljem na tebi krmila
in ne bi gledale v daljo oči,
kamor nemirno srcé mi mladó hrepeni
po cesti prebeli, ki vodi v zarje blesteče
k novim obzorjem do prave sreče!*

Fanta s farme

Povest iz zapuščenega kata Vaccaria

(Dalje.)

»Ali je tvoj oče doma?« ga je s tresočim se glasom vprašal Robert.

»V sobi je. Le pojdi brž noter! Vsi smo zbrani ondi!«

»Ne morem. Ne, ne! Reci očetu da mu moram nujno nekaj povedati!«

Čez nekaj hipov je stopil gospod da Cunha pred hišo:

»No, fant,« je prijazno pozdravil vsega zmedenega dečka, »kaj pa je že zarana tako nujnega? Menda vendar nič slabih novic?« Sam moram govoriti z vami,« se je s težavo izvilo iz Roberta, »nekaj strašnega se je zgodilo!« — Ker ga je da Cunha tako prijazno pozdravil, je koj spoznal, da ni še ničesar zvedel o tisti noči.

Farmer se je zresnil. »Pojdi,« je dejal, »greva tja. Morda je bolje, da oni tam notri ničesar ne slišijo.«

»Kiko!« je zaklical dečku. Ko je prišel, mu je dejal: »Vzemi konja in ga odvedi v stajo!« V sobi so se čudili, kje sta oče in Robert tako dolgo. Debelo uro sta bila že zunaj. Slednjič se velela mati, ki ni nič dobrega pričakovala, naj ostanejo otroci v hiši, sama pa je šla po poti, kjer sta bila onadva izginila.

Čez dolgo, dolgo časa so se vsi trije vračali. Kiko je že oddaleč videl, da se je Robert jokal. Oče in mati sta bila pa tako resna! Ko so vsi trije vstopili v sobo, so se manjši otroci koj izmuznili ven, ne da bi čakali poziva za to.

Medtem ko je hišna gospodinja ljubeznivo, kot mati, silila tujega fanta, naj vsaj nekaj zaužije za zajutrek, mu je gospodar resno, pa mirno prigovarjal:

»Robert,« je končal, »sam si dejal, da ne moreš nič več tako živeti. Nočem, da bi obsojal vse tisto, česar se obdolžuješ. Nimaš ne očeta ne matere, niti ne dobrih svojcev in marsikaj je posledica teh nedostatkov. Če hočeš začeti novo življenje, ti rad pomagam. Seveda, v prihodnje ne bom mogel dovoliti, da bi po mili volji taval s Kikom tam okoli. A kolikorkrat boš prišel k nam, te bomo zmeraj veselili. Najrajši bi ti dejal: Ostani popolnoma pri nas! Potem pač ne bi dvomil, da hodiš po pravi poti, zakaj, tako bi imel vsaj mater. A to ne more biti, ker tega tvoj oče ne bi kar tako dovolil. Vendar pridi večkrat k nam; čim večkrat boš prišel, tem bolje bo. Bom že sam poskrbel, če bi ti kdaj grozila kaka nevarnost, da ti pot do nas ne bo nikoli onemogočena.« In čez čas je še dodal: »Pa to, dragi moj, da ne pozabiš, o čemer sva se tam zunaj še razgovarjala!«

Zares, tam zunaj se ta dva, preden je prišla senjora, nista razgovarjala samo o belih in rdečih, o krivici in maščevanju. Da Cunha je bil torej mož, ki se ni strašil jasno povedati, odkod izvira trdota srca in posirovelost. Prav nič ni prizanašal fantu. Robert pa je sam občutil, da so bile te odkrite besede prava dobrota. Neskončno spoštovanje se mu je porodilo v srcu za tega pravega moža, dasi je olajšano zavzdihnil, ko je odšel farmer k svojim delavcem.

Odtlej je bil Robert več pri da Cunuhovih ko doma. Sicer mu je spočetka vselej zastalo srce, čim je tako iznenada zagledal hišo pred seboj in zardel je prav do kuštravih las, če mu kdaj ni nihče izmed njegovih prijateljev prišel naproti. A vsi so se vedli z njim tako ljubeznivo in nežno, da ga je tudi ta plahost minevala bolj in bolj.

Zdaj je tudi vedel, da je bil Kiko popolnoma poučen o dogodkih tiste noči. »Tudi jaz storim tako, kadar se kaj pregrešim; rajši kar sam povem očetu in potem mi zmeraj rad odpusti,« je dejal drugi dan Robertu in niti besedice več nista spregovorila o tem. — Robertu je bilo v tej družini ko otroku. Po cele ure je prebil s Kikom in z malimi otroki pri dobri senjori, ki je imela kaj dosti težav in skrbi, da je mogla za vse pripraviti vse potrebno. Čeprav niso časih kaj dosti govorili, vendar je vplival ta srečni mir tako blagodejno nanj, da ga je morala gospa da Cunha največkrat sama spomniti, da mora že domov.

Farmer se ni silil v ospredje, kadar je bil Robert v hiši, da ne bi preplašil fanta, ki ga je bilo vpricho njega še zmeraj nekam strah. Zato je časih nalašč vzela Kika in druge otroke s seboj na polje, da sta bila fant in njegova žena samá. Senjora pa je dala dečku dovolj časa, da ji je zaupal. Prej se ji je razkril, kakor je pričakovala in upala. V takih tihih urah je bil z njo ko sin, ki se z otroško ljubeznijo oklepa matere in z iskrenim srcem sprejema sleherni besedo, ki jo ona izreče. In prišlo je nekoč tudi to, da ga je potegnila k sebi na kolena in ga učila svoje najlepše molitve.

Odtlej mu je govorila večkrat o Zveličarju in njegovi brezmejni ljubezni do slehernega človeka, o Zveličarju, ki ne uniči niti nalomljene bilke in ne ugasne niti tlečega stenja. Tako ga je bodrila, mu vzbujala upanje in notranje hrepenenje po čistem srcu in novem, srečnem življenju. Ko pa ji je nekega tihega večera v prekipevajoči hvaležnosti, skoraj podzavestno, rekel »mami«, mu je z blaženim smehljajem dala srebrno verižico krog vratu. Na verižici pa je visela svetinja najčistejše in najljubše Matere. To je podarila slehernemu svojemu otroku, ko je bil še v najnejžnejši dobi. — Tako je minilo skoraj pet tednov, v katerih je Robertovo srečo motilo le psovvanje njegovega lastnega očeta, ker mu ni bila vseč nova, sinova družčina. Nekega večera pa je Kiko spregovoril o patru, ki bo skoraj prišel k njim.

Robert je utihnil, ko so govorili o bližajočem se prazniku. Ko pa je odšel, je zašepetal gospej na uho:

»Zelel bi si, da bi prišel že jutri in bi bila spoved že mimo!«

Dobri materi se je zdelo, da jo je Bog obilno poplačal s temi bornimi besedami. »Ljubi moj fant!« je bilo vse, kar je mogla odgovoriti.

Se nekaj dni, pa bo prišel pater! Nihče, kar jih je bilo v tej srečni družini, ni slutil, koliko hudega bo moral Robert še v teh dneh prestati.

9. Robertovo junaštvo.

Nocoj se pričakovali patra Mavricija na da Cunuhovi farmi. Vendar je prišel Robertov dan!

Ko se je zdanilo, je odhitel fant v stajo po svojega konja. V žepu je imel nežno, belo tenčico, ki jo je imel ovito krog rokava tedaj, ko ga je bil Zveličar prvokrat obiskal.

Kako neskončno dolgo je trajalo ta dan, da si je osedlal konja! Več ko pol ure je minilo, preden se je prikazal s svojim konjem. Le kaj mu je bilo danes? Poslednja kapljica krvi je izginila z njegovih lic.

Nekaj minut se je obotavljal; videlo se je, da nekaj preudarja. Slednjič se je vendar povzpela na konja, ga vzpodbodel in pognal proti vzhodu, a le tako daleč, dokler si je mislil, da ga morejo videti iz hiše. Nato se je mahoma okrenil in zdrevil naravnost proti pragozdu.

Robert, ali tako držiš obljubo, ki si jo še včeraj tako trdo in odločno ponavljal? Fant se je zakadil na tisto pot, ki je vodila na Barbalhovo posestvo. Sleherni minuto je priganjal konja. Ta ježa je bila pravcato divjanje. Malo pred Barbalhovo domačijo je Robert razjahal, privezal konja in se previdno plazil v zavetju drevca dalje in oprezal, ali so na polju delavci že pri delu. Ko se je vrnil, je zadovoljno potegnil konja za seboj in ga vodil krog vsega polja do tiste poti, ki je držala dalje do Barrove farme. Ondi je spet zajahal konja in prav tako dirjal ko prej.

Ne, zdaj pač ni utegnil, da bi mislil na svoje prijatelje! Priganjal ga je junaški sklep proti severu, in kar je zdaj delal, se mu je zdelo, da je njegova dolžnost.

V staji je pravkar dobil Joakima, hlapca, ki ga je hotel oče že zdavnaj zapoditi od hiše, pa ga je vendar spet obdržal, ker radi dela ni mogel izhajati brez njega. Robert ni rad srečaval tega človeka, ki ga je bilo samo preklinjanje in ki se je le s psovkami izražal o »salamenskem dedcu« in ni vedel sicer ničesar novega povedati. Tudi to jutro je trobil v isti rog, a končal je z besedami: »Dobro, da se bo šel spet klestit s tisto rdečo tolpo!«

Pač je fant tako ob večerih slišal praviti, da se je rdeča druhal začela iznova klatiti okrog po raznih posestvih na zahodu in severu in da je povzročala neizmerno in hudo škodo. Pa se ni dosti zmenil za to in ni dalje pozvedoval, kako in kaj. Ves je bil zatopljen v svojo novo okolico.

Zdaj pa, ko je iznova zaslišal o bodočem boju, se je vzbudila vsa pozornost v njem. Izpraševal je hlapca o vsem, kar je vedel. Povedal je, da ni skoraj noči, ne da se ne bi Bugri na kak način maščevali; da je bila doslej sleherni straža in sleherni varnostni ukrep zaman, ker so napadali zmeraj ondi, kjer

so jih najmanj pričakovali; da so jih pa vendarle zasledili.

Ko je fant še silil vanj, je zvedel, da taborijo divjaki najbrž kake tri ure daleč od tod notri v gozdu, nekako v višini Barrovega posestva, kraj majhnega, divjega hudournika. Zvedel je tudi, da so to pot le odrasli moški na površju, ki so načeli pravo pravecato maščevalno vojno zoper belee; da jih hočejo posestniki še danes zajeti in jih v obširnem krogu obkoliti. »Najbrž bo tak boj, kakršnega doslej še nismo doživeli!« Tako je hlapec obetajoče sklenil.

Skrajno napeto in pozorno je Robert poslušal do konca in komaj je hlapec končal, je tudi že sklenil, kaj bo storil. Koliko novih strahov bi preprečil, če se mu posreči, da posvari Indijance! Zdaj se mu nudi prilika, da popravi dobršen del svoje lašne težke krivde!

Joakim sam mu ni mogel natančno določiti kraja taborišča. Vendar je Robert upal, da najde pot do tja. Mimo tega si je mislil, da bodo Indijanci čuječi. Da bi se mu le posrečilo priti v bližino taborišča, pa ga bodo ogleduhi že prijeli.

Glede tega se Robert ni zmotil. Preden je pričakoval, ga je vzhodno od Barrove farme podrl močan udarec na tla, da se je kar onesvestil. Ko se je s težko, bolečo glavo prebudil, je zaslišal mešanico tujih glasov in pogled se mu je uprl v obraz nekega rdečega moža, ki je čepel pri njem in ga neprestano opazoval.

Počasi se mu je vračala zavest, da je spoznal novo resničnost. Svojega čuvaja je nagovoril s portugalsko besedo. A čeprav ga je Robert vedno iznova nagovarjal, je bil čuvajev obraz enako nepremičen, ko bronast. Slednjič je začel Robert glasneje klicati, privabil je še druge vojščake k sebi. Vendar se je zdelo, da ga tudi oni ne razumejo; znaževali so le z glavami in ga pogledovali z grozečimi, sovražnimi očmi. V vsem taborišču ni bilo žive duše, ki bi ga mogla razumeti. In vendar je bilo odvisno od tega njegovo življenje. Če jih ne bo mogel opozoriti na nevarnost, potem ga bodo imeli divjaki le za belega sovražnika. Maščevali se bodo nad njim. Vse, karkoli je bil kdaj slišal o krvoločnosti Bugrov, mu je zdaj sililo v domišljijo in ga priganjalo skozi vse muke in trpinčenje v strahotno resničnost. Do obupnosti se je večala groza v njem. Tako obupan je bil, da si je zaželel naglega, čeprav še tako strašnega konca, zakaj to čakanje je bilo še strahotnejše.

Dolgo so pustili fanta tako, da se ni nihče zmenil zanj. Moralo je biti že precej kesno zjutraj, ko je iznenada vse oživel v taborišču. Čokat, še mlad vojščak, je opozoril s svojo prisotnostjo vse navzočne. Drugi so mu začeli nekaj dopovedovati in kazati na fanta. Prišlec se mu je počasi približal. Oblastno se je vstopil pred Roberta in ga nahrulil po portugalsko:

»Kaj stikaš tod?«

Mahoma so v Robertu vzplamteli vsi plameni upanja. »Poiskal sem vas, da bi vas posvaril,« je naglo izbruhnilo iz njega. »Velika množica belih se vam bliža, da vas obkoli in uniči. Bežite! Se malo, pa bo nemara prepozno!«

Ker mu mladi vojščak ni ničesar odvrnil, mu je Robert sporočil vse, kar je

bil zjutraj zvedel in bolj in bolj mu je rastle glas. Izraz obraza je bil spet hraber in poln zaupanja. Nekaj časa je Indijanec nemo poslušal. Nato je bil njegov obraz hipoma poln lokavosti.

»In kam naj bi se obrnili, da bi ušli novemu napadu?« je vprašal.

»Proti vzhodu! Čim prej proti vzhodu!« je nič hudega sluteč priganjal Robert, ki je mislil, da je že vse dobro.

Rdeči je bil navidežno zadovoljen. Ne da bi rekel Robertu še kako besedo, se je okrenil in se v majhni razdalji začel pomenkovati z vojščaki.

Čez čas je spet stopil k Robertu. Drugi so šli za njim in se vstopili v kolarju krog ujetnika. Z grozečim glasom je izrekel rdeči sodbo:

»Ti si lažnivec in izdajalec! A mene ne boš premotil! Spoznal sem te in vem, da si ti sin največjega sovražnika vseh rdečih. Prišel si, da nas izvabiš v past in nas izdaš belim! Nekoč si mi že ušel, tedaj, ko smo te zvečer izsledili v pušči. To pot mi pa ne uideš! Takih muk, kakršne čakajo tebe, pa rdeči mož ni še nikoli določil!«

S satanskim veseljem je divjak užival, ko je videl, kako je njegova žrtev grozno presenečena. Robert se je uprl, spet in spet zatrjeval, da je govoril resnico; začel je kričati in besneti. A vse zaman. Čim strahotnejše ga je trpinčil obup, tem bolj, se je zdelo, je bilo to rdečim všeč.

»Molči!« je slednjič zarohnel na fanta. In ko Robert še ni hotel umolkneti, je grozeče dodal: »Molči, pes! Lažnivec! Izdajalec! Molči, sicer ti polomim sleherni ud!«

Fant ni utihnil. Zmeraj je še ponavljal, čemu da je prišel, dokler ni poznala jezca Indijanca nobene meje več. Pograbil je kij — kračo — s tal in silovitim udarec lopnil po Robertovi lakti in roki, ki jo je dvigal v prisegi kvišku.

Divja bolečina je zablesnela po vseh fantovih udih. Zakričal je ko smrtno ranjena žival, se valjal po tleh in hotel planiti kvišku. A železne pesti so ga potokle spet na tla. »Te bomo že naučili govoriti resnico,« ga je rdeči iznova nahrulil. »Boš priznal ali ne, kaj si iskal pri nas?«

Robert se je zvijal v bolečinah in mukah in jokaje in stokaje jeeljal, da je govoril resnico. Njegova zdrava desnica se mu je ko s kremplji zasadila v jopič in srajeo, ki ju je razparala in se slednjič ujela na vratu v verižico, kjer je visela svetinjica Matere božje. Za hip je ena sama misel pollačila vse muke, zdelo se je, ko da je prešla vsa bolečina. Oči so se mu zaprle spričo neke notranje podobnosti, ki se je iznenada zasvetila pred njim.

Le za trenutek je Madona pogledala dečka — in že je privihral nov udarec strašnega orožja na Robertovo roko, da se je upognila ko tenka vejica in se je fant povzpela kvišku in omedlel. In še v tretje je prihrumel enak udarec. Nato so rdeči pustili svojo žrtev.

Sin lovca na Indijance naj prestaja pri popolno zavesti najhujše vseh muk!

Ko je Robert spet odprl oči, mu je bilo, ko da plava po ozračju. V polzavesti je precej časa užival to zibanje in valovanje, dokler ga ni skeleča bolečina popolnoma predramila.

Mahoma so začudeno zagledale njegove, radi vročice oslabele, napol oslepele oči, da je bil v naročju nekega Indijanca, ki ga je kar najbolj varno nesel po napol mračnem pragozdu.

Pravkar je rdeči iznenadeno vzkliknil in koj mu je odgovoril vrisk nekega dečka; ta glas je povzročil, da je Robert vzdrhtel po vsem telesu.

»Robert! Robert!« je iznova zaklical nekdo. Robert je videl ko v daljni dalji obraz, Kikov obraz, kako se je sklanjal čezenj. Nato sta mu pa bolečina in slabost spet omračili zavest.

Resnično, bil je Kiko, ki ga je videl Robert pred seboj in ki ga je odvedel domov.

In vendar ga prav za prav ni rešil Kiko; brez dvoma je bila Madona tista, ki je vse tako čudežno uredila!

Davi je bila mati večkrat dejala: »Menda se Robertu vendar ni kaj pripetilo! Že deset je ura, pa ga še zmeraj ni!«

Ko ga nato ob enajstih še ni bilo, je Frančišek prosil mater, ali sme malo pojezditi tja do gozda.

»Očeta ni tu,« je v strahu odvrnila senjora.

»Saj veš, da te ne puščam rada stran, če njega ni doma.«

Gospod da Cunha je bil že zarana odjezdil z dvema hlapcema. Kam, tega ni povedal ne ženi ne otrokom.

»Le tako daleč pojdem, da morem pregledati vso prerijo,« je moledoval deček iznova. Slednjič je mati, ki je imela polne roke dela, uslišala njegovo mole-dovanje.

»Pa pojdi! A če ga ne najdeš, pridi koj nazaj! Saj bi nato še zmeraj utegnili poslati kakega hlapca ponj.«

Čez pol ure je vprašala mati po fantu. Malčki so povedali, da se še ni vrnil. Vsa v skrbeh je poslala po nekega hlapca na polje in mu velela, naj jezdi za dečkom in ga neutegoma pokliče nazaj. Strahoma je opazila, kako se je pri tem naročilu stemnil hlapčev obraz, vendar ji na njena vprašanja ni ničesar pojasnil.

Zdelo se ji je, da se hlapec kar prepočasi odpravlja. Sama je stekla ven, da bi ga priganjala, naj hiti. Tedaj je videla, kako je troje hlapcev zajahalo konje in zdrevilo z dvorišča; vsi trije pa so bili oboroženi.

Tedaj je bilo ubogi ženi jasno, da je bila nevarnost v ozračju, katero so ji pa skrivali. Spoznala je, da so hlapci več vedeli ko ona.

Prej je mislila, da je njen mož s svojimi ljudmi jezdil le patru naproti.

Ko se spet čez pol ure niso vrnil niti hlapci, je sklicala v veliko sobo otroke, kjer je bil altar že postavljen.

»Nebeška Mati, varuj mojega ljubega Kika!« je molila.

Čez dve uri so prišli hlapci domov. Ondi, kjer drži steza v gozd, so našli fantovega konja, ki je bil privezan na drevo. Klicali so in iskali. A Kika niso našli.

Ko ni bilo o Robertu ne duha ne sluha, si je Frančišek utepel v glavo prav svojsko rešitev te uganke. Da bo prijatelj prišel za vsako ceno, o tem ni niti podvomil. Morda je bilo pa tako, da se je sprl z očetom, ki mu je prepovedal iti na farmo in se je moral Robert po-

tem naskrivaj splaziti zdoma in peš odhiteti k prijateljem? Seveda, potem bo moral iti po stezi, ki skrajša pot!

V to razlago je veroval Frančišek prav preprosto zato, ker si kake drugačne ni mogel misliti. Da sta se Robert in oče sprla, je bilo ko na dlani in slednjič je bilo tudi že zdavnaj pričakovati kaj takega.

Pa je jezdil Kiko najprej vzdolž gozda, da bi priklical prijatelja. Komaj je vstopil v pragozd, že se ga je oklenilo dvoje žilavih rok in bil je žrtev dveh neznanih Bugrov, ki jih dotlej še ni nikoli videl pri očetu.

Z neznansko naglico sta Indijanca več ur dolgo gnala dečka skozi goščo in grmičje v taborišče, kjer je trpel Robert. In prav Robertov mučitelj je postal rešitelj malega da Cunha. Ta vojščak je bil edini, ki je ostal živ po oni krvavi noči in je v poslednjih letih večkrat prišel na posestvo da Cunhovi. Spoštovanje, ki ga je gojil za očeta, ki je bil pomagal že marsikakemu Indijancu iz rodu Guaranijev, je prenesel tudi na sina.

Frančišek je prav izlahka prepričal rdečkožee o Robertovem dobrem namenu. Medtem ko so se Indijanci na kratko posvetovali, je že odšel za vojščakom, ki je nesel prijatelja v naročju.

Ta dan je bil hud za Kika. Spet in spet so se mu udirale nove solze po polnih licih, ko je videl, kako grozno so pohabili Roberta. Tem večje je bilo njegovo veselje, ko se je Robert vendarle prebudil in osvestil. Vse te dolge ure, ko je stopal po pragozdu za vodnikom z dragim bremenom, so bile ena sama zahvalna molitev.

Samoten jezdec je drevil v pozni noči po neskončni pušči. Bil je Arnaldo, da Cunhov hlapec. Jezdil je po zdravniku za tujega fanta, ki je ležal zgoraj v sobici in se mu je v vročici divje bledlo.

»Težko, če boste prej nazaj ko jutri zvečer; do mesta je daleč,« mu je tiho zašepetal pater. »Zdravnik naj se z vsem dobro oskrbi, levice bržkone ne bo moči več rešiti.

»Strašno!« je zamrmral hlapec, ko je mislil na to naročilo. »Tak mlad in močan fant... bo morda pohabljenec!«

In še bolj je pognal konja.

10. Robertova sreča.

Rdeči so predolgo oklevali z begom in zato se niso mogli nemoteno zateči proti vzhodu. Že čez pol ure so zapazili majhno trumo belih, ki so jih hoteli zahrbtno obkoliti. A to pot so bili rdeči številnejši. Preden je mogel Ribeiro, ki je sam vodil trumo farmarjev, le slutiti, da so rdeči v bližini, so ga že napadli in le en sam je ubežal smrti. Lovec na Indijance je prvi padel. S svojim poslednjim dihom je izustil — kletvico.

Šele čez več dni je dospela vest o Ribeirovi smrti k da Cunhovim. Indijanci sami so jo prinesli. Odslej bo pač mirnejše v tem kotu. Izkazalo se je, kako velika je bila Ribeirova krivda, ki je maščevaje se izzivala vedno novo maščevanje. Ves teden se pater ni ločil od postelje fanta, ki se je boril s smrtjo. Zdravnik mu je moral še isto noč, ko je bil prispel na upehanem konju na posestvo, tik ob rami odrezati roko. Prosil je tudi izvežbanega misijonarja, naj bolnika ne zapusti. Pa čeprav ga zdravnik

ne bi tako prosil, bi bil pater Mavricij vseeno ostal. Preveč je sočustvoval z življenjem in usodo divjega fanta, odkar je zvedel, da se je še pred tremi leti, ko je bil še skoraj otrok, pripeljal z »Brazilijo« iz Italije v te kraje. Tedaj je tudi on prišel iz Evrope, bil je na isti ladji in se je celo veselil malega Italijančka. A kakšna sprememba; kakšen je bil zdaj nekdanji fantek!

Spravil ga je z Zveličarjem, čim je bil prvokrat pri popolni zavesti. Vesel odsev nadzemske sreče je omilil radi bolečin izmaličene fantove poteze, ko ga je pater z obema rokama prijel za desnico in dejal: »Robert, zdaj je pa spet vse dobro!« Hrabro in zadovoljno je ležal v prihodnjih dneh na postelji. Celo farmar sam ga je moral občudovati. Nato se je pater Mavricij spet poslovil. Na njegovo mesto kraj postelje malega junaka je sedla senjca da Cunha. Kiko je le tedaj zapustil Robertovo sobico, če so mu zaukazali, da naj gre. Kakor je tedaj neskončno trpel, ko je zvedel, da ne bo moči rešiti Robertove levice, tako je zdaj brezmejno občudoval Robertovo junaštvo.

Ko se je gospa da Cunhova upala povedati Robertu, da mu je umrl oče, se je zgodilo to, kar je bila pričakovala. Fant ni znil niti besedice. Kesneje pa je jasno pokazal, kako globoko ga je ganila očetova smrt, smrt očeta, ki ga že leta ni ljubil, marveč ga je večkrat iz dna srca sovražil.

Navzlic temu, da se je pričelo slabo vreme, se je v četrtem tednu po Robertovi nesreči odpravil farmar na dolgo pot. Deset dni ga ni bilo nazaj in ko se je nekega večera nepričakovano vrnil, ni bil sam. Spremljal ga je pater Mavricij.

Še istega večera se je farmar dolgo pogovarjal z Robertom. Ko sta slednjič stopala po stopnicah v veliko sobo in je Roberta podpiral farmar, so videli mati in otroci, kako je bil fant ves prevzet in mu je v sreči žarel obraz. Koj so vedeli, da se je zgodilo nekaj nenavadnega.

Mukepolne minute so minevale, farmar pa ni spregovoril. Otroci so bili od pričakovanja že vsi iz sebe. Ko je pa začel puhteti čaj tudi iz njegove in Robertove skodelice, se je farmar obrnil k svoji ženi.

»Danes sem nekaj sklenil o Robertovi in Kikovi bodočnosti.«

»Moji?« je bleknil Kiko, ki se od začudenja ni mogel več premagovati.

»Da, tudi o tvoji, Kiko!« je dejal smehljaje se oče in nadaljeval: »Čim bo Robert spet pri moči, bo odpotoval s Kikom v Rio Grande, v mesto ob morju. Ondi naj se v nekem zavodu, ki sva si ga s patrom Mavricijem že izbrala, kaj poštenega izučita. — A to še ni vse, kar vam moram sporočiti,« je naglo prekinil gospod da Cunha nemir, ki je nastal v mali družini radi nenadnih in nepričakovanih besed. »Še za nekaj sem se danes odločil. Odslej se bo naš ljubi Robert imenoval da Cunha. Z današnjim dnem sem ga vzel za svojega ljubega sina in je tako tudi Kikov brat!«

Za hip so otroci od začudenja kar onemeli. Nato so zavriskali in veselja ni bilo ne konca ne kraja. Saj si je sin lovca na Indijance že zdavnaj osvojil vsa srca v hiši.

Debele solze so polzele po licu Robertu, ki je bil v teh zadnjih tednih tako ves drugačen, tako otroško dober in mil. In ko je gospa da Cunhova privila fanta k sebi in ga poljubila na čelo, je mogel Robert izreči eno samo besedo: »Mati!«

(Konec.)

Skrinja zaveze - elektrika

Na neki srednji šoli se je govorilo, da je bila skrinja zaveze, ki jo je dal narediti Mozes na božje povelje, le Leidenška steklenica. Judje so, tako so pravili ti učeni srednješolci, poznali elektriko in jo napeljali okrog skrinje zaveze. Tako je potem ta prečudna skrinja ljudi morila in svetloba je šla od nje...

Pravljice ljudje radi verjamejo, samo če so verski resnici nasprotni! Baje je prvi to električno trditev iznašel brezverec Rénan. Isti ljudje, ki toliko zapajo človeški znanosti, bodo morali potrditi, če to znanost vprašajo, da so stari narodi poznali le elektrizirano jantarjevo palico, ki je privlačevala in odbijala listke. Torno elektriko v pravem smislu smo dobili šele v 16. veku po Kristusu, pravi znanost. Koliko pozneje pa šele izmenični ali trosmerni tok! Če bi bili stari Izraelci res tako iznajdljivi, da bi imeli elektriko, bi jo pač mogli dobiti le iz razodetja. Zakaj pa je pri drugih starih narodih ti nerodni znanstveniki ne iščejo in ne odkrijejo? Njih zadrega lo še večja, če naj razložijo s svojo nedokazano električno domnevo vse, kar o skrinji zaveze beremo in kar zna vsak prvošolec, ki se uči zgodbe stare zaveze. Skrinjo zaveze so držali na ramenih duhovniki v reki Jordanu in vode so se nad njimi ustavile, da so Izraelci prešli Jordan — to naj bo le elektrika? Nesli so jo okrog Jerihe in otzidje je razpadlo — z elektriko še danes ne morejo kar takole porušiti trdnjav. Filistejski bog Dagon, pol človek pol riba, je ležal pred skrinjo zaveze na tleh, drugo noč celo na pragu s polomizenimi udi — torej le elektrika? Filistejske krajine je udarila skrinja zaveze z velikimi nesrečami: ljudem so se delali tvorci, polje so snedle miši — seveda to naj bo elektrika!

Kako dobro je te ljudi v Duhu doumel sveti Pavel (2 Tim 4, 3): »Pride čas, ko zdravega nauka ne bodo prenesli, temveč si bodo za čehljanje ušes kopicili učitelje po svojih željah in bodo ušesa odvracali od resnice, obračali pa se k bajkam. Ti pa bodi v vsem trezen!«

»Naša Zvezda«

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo p. V. M. Vrtovec S. J. Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:
celoletno 1936/37 za oba dela 30.— Din,
celoletno 1936/37 za en del 15.— Din,
posamezna (ločena) številka

po znižani ceni za dijake . . . 50 par.
Uprava: Ljubljana, Streliška ul.
12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tisk. Jugosl. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).